

Οικουμενικός Πατριάρχης: “Η ιστορία της Εκκλησίας καθίσταται «ένα μεγάλο Πάσχα»”- Πατριαρχική Απόδειξις για το Άγιον Πάσχα 2025

[Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

“Το Πάσχα είναι διά τον άνθρωπον εορτή ελευθερίας και νίκη κατά των αλλοτριωτικών δυνάμεων, εκκλησιοποίησις της υπάρξεώς μας, πρόσκλησις εις συνεργίαν διά την μεταμόρφωσιν του κόσμου. Η ιστορία της Εκκλησίας καθίσταται «ένα μεγάλο Πάσχα», ως πορεία προς «την ελευθερίαν της δόξης των τέκνων του Θεού»”. Αυτό αναφέρει μεταξύ άλλων στην Πατριαρχική Απόδειξη επί τω Αγίω Πάσχα 2025, ο [Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος](#).

“Το βίωμα της Αναστάσεως αποκαλύπτει το κέντρον και την εσχατολογικήν διάστασιν της εν Χριστώ ελευθερίας. Αι βιβλικάι μαρτυρίαι περί της Εγέρσεως του Σωτήρος αναδεικνύουν την δύναμιν της ελευθερίας των πιστών, εις την οποίαν και

μόνην φανερούται το «μέγα θαύμα», το οποίον παραμένει απρόσιτον εις κάθε καταναγκασμόν. «Βουλομένων γαρ, ου τυραννουμένων το της σωτηρίας μυστήριον»[3]. Η αποδοχή της θείας δωρεάς ως «διάβασις» του πιστού προς τον Χριστόν, είναι η ελευθέ-ρα υπαρκτική απάντησις εις την αγαπητικήν και σωστικήν «διάβασιν» του Αναστάντος προς τον άνθρωπον. «Χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν»[4]”, υπογραμμίζει ο Παναγιώτατος.

“Το μυστήριον της Αναστάσεως του Κυρίου συνεχίζει και σήμερον να κλονίζη τας θετικιστικάς βεβαιότητας των αρνητών του Θεού ως «αρνήσεως της ανθρωπίνης ελευθερίας», τους οπαδούς της «φενάκης της αυτοπραγματώσεως χωρίς Θεόν» και τους θαυμαστάς του συγχρόνου «ανθρωποθεού». Δεν ανήκει το μέλλον εις τον εγκλωβισμόν εις την αυτάρεσκον, συρρικνωτικήν και κλειστήν ενθαδικότητα. Δεν υπάρχει αληθής ελευθερία χωρίς Ανάστασιν, χωρίς προοπτικήν αιωνιότητος”, επισημαίνει.

Παρακάτω ολόκληρη η Πατριαρχική Απόδειξις του Οικουμενικού Πατριάρχη:

data-mce-type="bookmark" class="mce_SELRES_start">

† Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ – ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ

ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΩΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τιμιώτατοι ἄδελφοί Ἱεράρχαι καί τέκνα ἐν Κυρίῳ εὐλογημένα,

Ἐλέω καί δυνάμει Θεοῦ διαπλεύσαντες ἐν προσευχῇ καί νηστείᾳ τό πέλαγος τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καί φθάσαντες εἰς τό παμφαές Πάσχα, ἀνυμνοῦμεν τόν κατελθόντα μέχρις Ἰδοῦ ταμείων καί «ἁπεργασάμενον πᾶσιν εἰσηκτόν τόν Παρά-δεισον» διά τῆς ἐκ νεκρῶν Ἐγέρσεως Αὐτοῦ Κύριον τῆς δόξης.

Ἡ Ἀνάστασις δέν εἶναι ἀνάμνησις ἐνός γεγονότος ἀπό τό παρελθόν, ἀλλά «καλή ἀλλοίωσις» τῆς ὑπάρξεώς μας, «ἄλλη γέννησις, βίος ἕτερος, ἄλλο ζωῆς εἶδος, αὐτῆς τῆς φύσεως ἡμῶν μεταστοιχείωσις»[1]. Ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι ἀνακαινίζεται

ὁμοῦ μετά τοῦ ἀνθρώπου ἡ σύμπασα κτίσις. Ὅταν ψάλλωμεν τήν Γ' ὥδὴν τοῦ Κανόνος τοῦ Πάσχα, τό «Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καί γῆ καί τά καταχθόνια· ἑορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις τήν ἔγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ ἔστερέωται», τότε διακηρύσσεται ὅτι ὁλόκληρον τό σύμπαν εἶναι στερεωμένον καί πλήρες ἀνεσπέρου φωτός. Ὅχι μόνον διὰ τήν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀλλά καί διὰ τήν ὅλην δημιουργίαν, ἰσχύει τό «πρό Χριστοῦ» καί τό «μετά Χριστόν».

Ἡ ἐκ νεκρῶν Ἑγερσις τοῦ Κυρίου ἀποτελεῖ τόν πυρῆνα τοῦ Εὐαγγελίου, τό σταθερόν σημεῖον ἀναφορᾶς ὅλων τῶν κειμένων τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἀλλά καί τῆς λειτουργικῆς ζωῆς καί τῆς εὐσεβείας τῶν Ὁρθοδόξων. Ὅντως, εἰς τό «Χριστός Ἀνέστη» συνοψίζεται ἡ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ βίωσις τῆς καταργήσεως τοῦ κράτους τοῦ θανάτου εἶναι πηγὴ ἀνεκκλαλήτου χαρᾶς, «ἐλευθέρας ἀπὸ τὰς δεσμεύσεις αὐτοῦ τοῦ κόσμου». «Χαρᾶς τά πάντα πεπλήρωται, τῆς ἀναστάσεως τήν πεῖραν εἰληφότα». Ἑκρηξις «χαρᾶς μεγάλης» ἡ Ἀνάστασις διαποτίζει ὁλόκληρον τήν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν, τό ἥθος καί τήν ποιμαντικὴν δρᾶσιν, ὡς πρόγευσις τῆς πληρότητος ζωῆς, γνώσεως καί χαρᾶς τῆς αἰωνίου Βασιλείας τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁρθόδοξος πίστις καί ἀπαισιοδοξία εἶναι ἀσύμβατα μεγέθη.

Τό Πάσχα εἶναι διὰ τόν ἄνθρωπον ἑορτὴ ἐλευθερίας καί νίκη κατὰ τῶν ἀλλοτριωτικῶν δυνάμεων, ἐκκλησιοποίησις τῆς ὑπάρξεώς μας, πρόσκλησις εἰς συνεργίαν διὰ τήν μεταμόρφωσιν τοῦ κόσμου. Ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας καθίσταται «ἓνα μεγάλο Πάσχα», ὡς πορεία πρὸς «τήν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ»[2]. Τό βίωμα τῆς Ἀναστάσεως ἀποκαλύπτει τό κέντρον καί τήν ἐσχατολογικὴν διάστασιν τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας. Αἱ βιβλικαὶ μαρτυρίαι περὶ τῆς Ἑγέρσεως τοῦ Σωτῆρος ἀνα-δεικνύουν τήν δύναμιν τῆς ἐλευθερίας τῶν πιστῶν, εἰς τήν ὁποίαν καί μόνην φανεροῦται τό «μέγα θαῦμα», τό ὁποῖον παραμένει ἀπρόσιτον εἰς κάθε κατα-ναγκασμόν. «Βουλομένων γάρ, οὐ τυραννουμένων τό τῆς σωτηρίας μυστήριον»[3]. Ἡ ἀποδοχὴ τῆς θείας δωρεᾶς ὡς «διάβασις» τοῦ πιστοῦ πρὸς τόν Χριστόν, εἶναι ἡ ἐλευθέ-ρα ὑπαρκτικὴ ἀπάντησις εἰς τήν ἀγαπητικὴν καί σωστικὴν «διάβασιν» τοῦ Ἀναστάντος πρὸς τόν ἄνθρωπον. «Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν»[4].

Τό μυστήριον τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου συνεχίζει καί σήμερον νά κλονίζει τὰς θετικιστικὰς βεβαιότητας τῶν ἀρνητῶν τοῦ Θεοῦ ὡς «ἀρνήσεως τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας», τοὺς ὁπαδούς τῆς «φενάκης τῆς αὐτοπραγματώσεως χωρὶς Θεόν» καί τοὺς θαυμαστάς τοῦ συγχρόνου «ἀνθρωποθεοῦ». Δέν ἀνήκει τό μέλλον εἰς τόν ἐγκλωβισμόν εἰς τήν αὐτάρεσκον, συρρικνωτικὴν καί κλειστὴν ἐνθαδικότητα. Δέν ὑπάρχει ἀληθὴς ἐλευθερία χωρὶς Ἀνάστασιν, χωρὶς προοπτικὴν αἰωνιότητος.

Πηγὴν ἀναστασίμου εὐφροσύνης διὰ τήν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Μεγάλην Ἐκκλησίαν

ἀποτελεῖ ἐφέτος καί ὁ κοινός ἑορτασμός τοῦ Πάσχα ὑπό σύμπαντος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ὁμοῦ μετά τῆς 1700ῆς ἐπετείου τῆς Α΄ ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία κατεδίκασε τήν κακοδοξίαν τοῦ Ἀρείου, τοῦ «κατασμικρύναντος τῆς Τριάδος τόν ἕνα, Υἱόν καί Λόγον ὄντα Θεοῦ», καί ἐθέσπισε τόν τρόπον καθορισμοῦ τῆς ἡμερομηνίας διὰ τήν ἑορτήν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος.

Ἡ Σύνοδος τῆς Νικαίας ἐγκαινιάζει μίαν νέαν περίοδον εἰς τήν συνοδικήν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, τήν μετάβασιν ἀπό τό τοπικόν εἰς τό οἰκουμενικόν συνοδικόν ἐπίπεδον. Ὡς γνωστόν, ἡ Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδος εἰσήγαγε τόν «ἄγραφον» ὄρον «ὁμοούσιος» εἰς τό Σύμβολον τῆς πίστεως, μέ σαφῇ σωτηριολογικήν ἀναφοράν, ἡ ὁποία παραμένει τό οὐσιῶδες χαρακτηριστικόν τῶν δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ, οἱ ἑορτασμοί τῆς μεγάλης ἐπετείου δέν εἶναι στροφή πρὸς τό παρελθόν, ἐφ' ὅσον τό «πνεῦμα τῆς Νικαίας» ἐνυπάρχει ἀδιαπτῶτως εἰς τήν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐνότης τῆς ὁποίας συναρτᾶται μέ τήν ὀρθήν κατανόησιν καί ἀνάπτυξιν τῆς συνοδικῆς ταυτότητός της. Ὁ λόγος περί τῆς Α΄ ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὑπενθυμίζει τά κοινά χριστιανικά ἀρχέτυπα καί τήν σημασίαν τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῶν διαστρεβλώσεων τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως καί μᾶς προτρέπει νά στραφῶμεν πρὸς τό βάθος καί τήν οὐσίαν τῆς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ δέ κατὰ τό παρόν ἔτος κοινός ἑορτασμός τῆς «Ἀγιωτάτης τοῦ Πάσχα ἡμέρας» ἀναδεικνύει τήν ἐπικαιρότητα τοῦ θέματος, ἡ λύσις τοῦ ὁποίου ὄχι μόνον ἐκφράζει τόν σεβασμόν τῆς Χριστιανοσύνης πρὸς τά θεσπίσματα τῆς Συνόδου τῆς Νικαίας, ἀλλά καί τήν συνείδησιν ὅτι «οὐ πρέπει ἐν τοιαύτῃ ἀγιότητι εἶναί τινα διαφοράν».

Μέ τοιαῦτα αἰσθήματα, ἔμπλεοι τοῦ φωτός καί τῆς χαρᾶς τῆς Ἀναστάσεως καί ἀναβοῶντες τό κοσμοχαρμόσουν «Χριστός Ἀνέστη», ἅς τιμήσωμεν τήν κλητὴν καί ἀγίαν ἡμέραν τοῦ Πάσχα διὰ τῆς ὀλοψύχου ὁμολογίας τῆς πίστεως ἡμῶν εἰς τόν θανάτῳ τόν θάνατον πατήσαντα, πᾶσιν ἀνθρώποις καί ἀπάσῃ τῇ κτίσει ζωὴν χαρισά-μενον Λυτρωτὴν, διὰ τῆς πιστότητος εἰς τὰς τιμίας παραδόσεις τῆς Μεγάλης Ἐκκλη-σίας καί διὰ τῆς ἀνυποκρίτου πρὸς τόν πλησίον ἀγάπης, ἵνα δοξάζεται καί διὰ πάντων ἡμῶν τό ὑπερουράνιον ὄνομα τοῦ Κυρίου.

Φανάριον, Ἅγιον Πάσχα ,βε΄

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος πρὸς Χριστόν Ἀναστάντα

εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

1. Γρηγορίου Νύσσης, Περί τῆς τριημέρου προθεσμίας τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, PG 46, 604.

2. Ρωμ η', 21.

3. Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, Εἰς τήν προσευχήν τοῦ Πάτερ ἡμῶν, πρὸς ἓνα φιλόχριστον, PG 90, 880.

4. Ἰωάν. ιε', 5.